

Sygn. akt IX Ka 2/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Szeliga

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Augustyna Pindziaka

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2014 roku

sprawy D. Ś. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art.278 § 1 kk w zw. z art.278 § 5 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju X Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą

w Pińczowie

z dnia 7 listopada 2013 roku sygn. akt X K 454/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 2/14

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Pińczowie oskarżył D. Ś. (1) o to, że:

w nocy z 21 na 22 lipca 2013 roku w P. woj (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi dotąd osobami dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki damskiej z zawartością pieniędzy w kwocie 900 złotych, telefonu komórkowego m-ki S. (...), dowodu osobistego, karty bankomatowej banku (...) oraz innymi drobnymi przedmiotami łącznej wartości strat około 1.400 złotych na szkodę E. P.

tj. o przestępstwo z art.278 par. 1 k.k. w zw. z art. 278 par. 5 k.k. i art. 275 par. 1 k.k. w zw. z art. 11 par. 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2013r. w sprawie o sygn. akt X K 454/13 Sąd Rejonowy w Busku-Zdroju X Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Pińczowie uniewinnił D. Ś. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów a kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego i zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych przez Sąd za podstawę wydanego wyroku w stosunku do oskarżonego D. Ś. (1) i mający wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na wyrażeniu niesłusznego poglądu prawnego, że brak jest bezpośrednich dowodów [poza poszlakami] wskazujących na udział tego oskarżonego w zarzuconym mu przestępstwie, co w konsekwencji doprowadziło do jego uniewinnienia, gdy tymczasem prawidłowa ocena zebranego

materiału dowodowego oraz dokonana z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego analiza materiału dowodowego prowadzi w sposób bezpośredni i niebudzący wątpliwości do wniosków przeciwnych, bowiem nie wychodząc poza granice oskarżenia zasadne było przypisanie oskarżonemu popełnienia innego czynu, a opisanego w art. 284 par. 3 k.k., gdyż D. Ś. (1) wszedł w posiadanie skradzionego pokrzywdzonej telefonu komórkowego w następstwie jego przywłaszczenia, który sprzedał J. K.,

II. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 2 par. 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 366 par. 1 k.p.k. polegającą na nie dążeniu przez Sąd do wykrycia prawdy obiektywnej i przecenieniu błędnie ustalonych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, oraz nie wyjaśnieniu wszystkich okoliczności przemawiających na jego niekorzyść, a zwłaszcza nie zasadne odstąpienie, pomimo bardzo szczupłego materiału dowodowego, jeżeli chodzi o osobowe źródła dowodowe od przesłuchania na rozprawie oskarżonego D. Ś. (1), który w postępowaniu przygotowawczym złożył bardzo lakoniczne wyjaśnienia, a przedstawiona przez niego wersja ma na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej, co uniemożliwiło apelacji pełne ustosunkowanie się do kwestii będącej przedmiotem procedowania.

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Busku-Zdroju X zamiejscowy Wydział Karny w Pińczowie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, a biorąc pod uwagę przedstawioną w niej argumentację należało uznać ją za oczywiście bezzasadną.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a zebrane dowody ocenił zgodnie z wymaganiami wynikającymi z przepisu art. 7 k.p.k. Analiza zgromadzonego materiału dowodowego doprowadziła Sąd I Instancji do słusznego przekonania, że nie pozwala on na przypisanie oskarżonemu D. Ś. (1) zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa z art. 278 par. 1 k.k. w zw. z art. 278 par. 5 k.k. i art. 275 par. 1 k.k. w zw. z art. 11 par. 2 k.k. i trafnie Sąd Rejonowy wydał wyrok uniewinniający oskarżonego.

Skarżący podnosząc w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie wykazał, aby przekonanie sądu o niewinności oskarżonego oparte było na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź ujawnionych, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy, logiki czy doświadczenia życiowego. Podnoszone w apelacji zarzuty i ich uzasadnienie powinny wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu, a tego skarżący nie wykazał.

Zauważyć należy, że w istocie z treści apelacji wynika, że skarżący nie neguje ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy, co do tego, że oskarżonemu w oparciu o zebrany w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie można przypisać popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. W apelacji podkreślono [k.87-88], że nie ma bezpośrednich dowodów, które wskazywałyby na udział oskarżonego w popełnieniu zarzucanego mu przestępstwa kradzieży. Skarżący nie wskazuje na żadne błędy w rozumowaniu Sądu I instancji, ani nie przedstawia żadnych argumentów, które nakazywałyby na dokonanie innej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, które pozwoliłyby na przypisanie D. Ś. zaboru na szkodę E. P. torebki wraz z jej zawartością.

W apelacji podniesiono dwa zarzuty. W ocenie Sądu Okręgowego nie są one spójne. W punkcie I apelacji skarżący podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych wskazuje, że Sąd Rejonowy winien oskarżonemu w ramach zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu przypisać występki z art. 278 par. 3 k.k. Natomiast w punkcie II podniesiono zarzut obrazy prawa procesowego – mogący mieć wpływ na treść wyroku, a polegający przede wszystkim na obrazie art. 366 par. 1 k.p.k. poprzez „odstąpienie” przez Sąd I instancji od przesłuchania na rozprawie oskarżonego. Z treści drugiego zarzutu można wywieść, że bezpośrednio przeprowadzenie dowodu z wyjaśnień oskarżonego zdaniem skarżącego miałyby doprowadzić do przypisania mu zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. Oba zarzuty

są chybione i w uzasadnieniu apelacji nie przedstawiono żadnej rzeczowej argumentacji, która nakazywałaby ich uwzględnienie.

Odnosnie zarzutu obrazy prawa procesowego przypomnieć należy, że postępowanie w przedmiotowej sprawie toczyło się w trybie uproszczonym. Oskarżony D. Ś. prawidłowo wezwany nie stawiał się na rozprawę [nie stawiał się także oskarżyciel publiczny] i zgodnie z treścią art. 479 par. 1 k.p.k. Sąd prowadził rozprawę bez jego udziału wydając wyrok zaoczny. W trybie art. 479 par. 2 k.p.k. odczytano wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym. Niezrozumiałą jest zarzut skarżącego, że Sąd Rejonowy winien oskarżonego przesłuchać na rozprawie „z uwagi na bardzo lakoniczne wyjaśnienia”. Przypomnieć należy, że oskarżony był pouczone o przysługujących mu uprawnieniach i nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Skarżący nie wskazał w apelacji, z czego wywodzi, że przedstawiona przez niego wersja ma na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej i w jaki sposób winien Sąd doprowadzić D. Ś. do złożenia obszernych i zgodnych z treścią zarzutu wyjaśnień. W uzasadnieniu apelacji w ogóle nie odniesiono się do zarzutu z jej punktu drugiego.

Nie można zgodzić się też z zarzutem z punktu I apelacji. Skarżący w zarzucie tym wskazał, że nie wychodząc poza granice oskarżenia zasadne było przypisanie oskarżonemu innego czynu, a opisanego w art. 284 par. 3 k.k., gdyż D. Ś. (1) wszedł w posiadanie skradzionego pokrzywdzonej telefonu komórkowego w następstwie jego przywłaszczenia.

W uzasadnieniu apelacji skarżący przytoczył szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych odnoszących się do możliwości sądu orzekającego zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonym oraz rozumienia granic oskarżenia. Wywody te są teoretyczne, nie odnoszą się do konkretnych okoliczności związanych z przedmiotową sprawą.

Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku wskazał, że w jego w ocenie nie jest możliwe w ramach stawianego D. Ś. zarzutu przypisanie mu występku paserstwa. Skarżący nie kwestionuje tych ustaleń podnosząc, że oskarżonemu należało przypisać przestępstwo z art. 284 par. 3 k.k. W apelacji brak jest jakiegokolwiek argumentacji, wskazania dowodów, ich oceny, która nakazywałaby dokonać ustaleń, że oskarżony dokonał przywłaszczenia telefonu komórkowego pokrzywdzonej. Oskarżony nie przyznał się do winy. Z treści zeznań J. K. wynika, że D. Ś. sprzedając mu telefon twierdził, że dostał go od wujka. Sprzedaż tego telefonu nastąpiła kilka dni po kradzieży dokonanej na szkodę E. P.. Zeznania tego świadka są jedynym dowodem odnoszącym się do tego, w jaki sposób oskarżony miał wejść w posiadanie przedmiotowego telefonu. Skarżący nie wskazał żadnych dowodów, które podważałby wersję podaną przez J. K., ani innych dowodów, które wskazywałyby na to, że oskarżony był w posiadaniu tego telefonu od chwili jego kradzieży. Brak w apelacji argumentów, które nakazywałyby dokonać ustaleń w zakresie popełnienia przestępstwa z art. 284 par. 3 k.k. Tym samym również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest niezasadny.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 437 par. 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Na podstawie przepisu 636 par.1 k.p.k. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążony został Skarb Państwa.

SSO A. Szeliuga